

Alice Athmer-Kloosterman

Domweg gelukkig in Het Bildt

Met enige weemoed denk ik terug aan waar ik geboren ben en mijn jeugd heb doorgebracht. Die plek leeft nog in mijn herinnering zoals het eertijds is geweest.

Zo zie ik weer het rijke kleurenpalet van gele koolzaadvelden, blauwe papavers, vlas en aardappelen. In de nazomer de gouden gloed van het rijpe graan, met daartussen rode klaprozen en blauwe korenbloemen. Langs de slootkant gele lissen en bruine lisdodden.

Ik hoor bekende geluiden zoals van het vee in de weilanden en de vogels hoog in de lucht. Geluiden in de verte van de werkzaamheden op het land tijdens de oogst. Maar ook was er de stilte op mooie zomeravonden, met alleen af en toe een late vogel en het gekwaak van kikkers in het slootje achter ons huis.

Ik ruik ook weer de geur van pas gemaaid gras, van wilde planten en bloemen en de rozen tegen onze huismuur, vooral als het had geregend. De geur die overwaaide van de hoefsmid als hij paarden aan het beslaan was en van verse paardenvijgen op de straat. De geur van de pijptabak van mijn vader, van boenwas, koperpoets, groene zeep en petroleum. Van de was die werd uitgekookt en schone was aan de lijn.

Ik kan ook nog voelen hoe het was als je vinger tussen de deur kwam en hoe koud het kon zijn als er ijsbloemen kwamen op de ramen en je handen dan pijn gingen doen als je dicht bij de kachel kwam. En hoe de vacht voelde van het lammetje dat met zijn moeder in ons schuurtje woonde. En de zachte wang van mijn moeder evenals de ruwe werkhanden van mijn vader. Hoe ik me warm en geborgen kon voelen op dat kleine stukje land, dat ooit werd veroverd op de zee, en dat men het Bildt heeft genoemd.

De Bilt

Alice Athmer- Kloosterman